

tudíž právní účinnost tohoto ocenění udáním hodnoty předmětu rozeře v žalobě (sb. n. s. čís. 4091), pokud se týče při podání návrhu, by právní poměr nebo právo byly zjištěny, a jest tím okamžikem založena věcná příslušnost soudu s konečnou platností. Že žalobkyně udání o hodnotě předmětu sporu nezměnila výslovně, nýbrž toliko prohlásila, že omezuje předmět určovacího návrhu na 5.000 Kč, na podstatě věci nic nemění. Že se při oceňování předmětu sporu na 19.860 Kč jednalo o omyl aneb o pouhé přefeknutí, žalující strana sama netvrdí.

Čís. 6751.

Poplatky z rozsudku nejsou příslušenstvím pohledávky a nepatří jim v dražebním řízení pořadí podle §u 216, poslední odstavec, ex. ř. aniž jest eráru propůjčeno pro ně zákonné zástavní právo na dlužníkově nemovitosti v pořadí výsadním nebo aspoň v pořadí hypotečních pohledávek. Nedostatek tento lze uplatňovati rekurse, třebaš nebyl v tom směru podán odpor.

(Rozh. že dne 27. ledna 1927, R I 737/26.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud prvé stolice eráru pod pol. 6. rozsudečné z pohledávky spořitelny v J. v pořadí této pohledávky a pod pol. 7 rozsudečné z pohledávky vymáhající věřitelky. K rekursu vymáhající věřitelky rekursní soud eráru rozsudečného nepřikázal. Důvod y: Za rozsudečné neručí vymáhající věřitel solidárně s odsouzenou stranou povinnou (§ 12 čís. 2, § 20 čís. 2 nař. ze dne 15. září 1915, čís. 279 ř. zák. a § 21 prov. nař. ze dne 21. prosince 1915 čís. 380 ř. zák.). Rozsudečné není částí útrat sporu (§ 216 ex. ř.). Jakožto část útrat sporu mělo by rozsudečné ovšem podle §u 216 čís. 4 ex. ř. stejné pořadí jako jistina. Poněvadž však tomu tak není, nemůže býti toto pořadí příznáno. První soudce přikázal pod čís. 5 spořitelně v J. její pohledávku a pod čís. 6 přisoudil bernímu úřadu rozsudečné za tuto pohledávku čís.5. Tím porušil všeobecné rozvrhové základy. Stěžovatelka opomenula vznésti odpor proti tomuto přikázání, pročež jí podle §u 234 druhá věta ex. ř. přísluší v tomto směru právo stížnosti jen potud, pokud jest dbáti zákonných předpisů z úřední moci. Od těchto předpisů může se soud odchýliti jen, když se podle §u 214 druhý odstavec ex. ř. shodli všichni účastnění. Tomu tak není, neboť berní úřad žádá přednostní zástavní právo, které se týká rozsudečného s úroky přikázaného bernímu úřadu, jest zde týž právní stav. jenom že tyto poplatky rozsudečné jest zapraviti z pohledávky stěžovatelky samotné a stěžovatelka vznesla proti tomuto přednostnímu přikázání odpor. Stěžovatelka neprojevila ani výslovně ani mlčky souhlasu, by tyto rozsudečné poplatky byly podle §u 216 čís. 4 odstavec druhý ex. ř. jakožto vedlejší poplatky přikázány před jistinou. Rozsudečné poplatky nepožívají přednostního práva ani na nemovitosti samotné, poněvadž jim nepřisluší zákonné zástavní právo, ani v pořadí pohledávky rozsudkem prisouzené a na nemovitosti zástavním právem zjištěné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud zcela správně dovedil, že zapraviti poplatky z rozsudku jest podle §u 20 nař. ze dne 15. září 1915, čís. 279 ř. z., jde-li, jako v tomto případě, o poplatky procentuální, povinen jen ten, kdo ve sporu podlehne. Ani v tomto nařízení ani v jiném předpisu není uložena platební nebo ručební povinnost straně ve sporu zvítězivší. V důsledku toho správně dovedil rekursní soud, že nelze tyto poplatky považovati za příslušenství pohledávky (§ 912 obč. zák.) a že jim v dražebním řízení nepřisluší pořadí podle §u 216 poslední odstavec ex. ř. Rovněž není předpisu, který by těmto pohledávkám eráru propůjčoval na realitách dlužníkůvých zákonné právo zástavní ve výsadním pořadí nebo aspoň v pořadí hypotečních pohledávek. Právem proto rekursní soud změnil rozvrhové usnesení v bodě, v němž tyto poplatky byly v pořadí hypotečních pohledávek přikázány. Stěžovatel vytýká, že vymáhající věřitel nepodal odpor proti přikázání těchto poplatků a že proto podle §u 234 ex. ř. nepřisluší mu právo stížnosti do rozvrhového usnesení, v němž prvý soudce poplatky tyto eráru přikazuje. Ale ani tu nelze stěžovateli přisvědčiti. Jde tu o pouhou právní otázku, která není podle §u 213 ex. ř. předmětem odporu, a proto předpis §u 234 ex. ř. nepřijde tu v úvahu, naopak exekuční soud má otázkou, zda ten který přihlášený nárok požívá práva zástavního na prodané realitě, obíráti se z moci úřední (§ 216 ex. ř.), pokud tu není dohody podle §u 214 druhý odstavec ex. ř. K takové dohodě nedošlo. Jest sice pravda, že plnomocník vymáhající věřitelky udal při rozvrhovém roku, že rozsudečnému přísluší přednostní právo jen v knihovním pořadí pohledávek (rozuměj hypotečních pohledávek, při jichž uplatňování hypoteční věřitel zvítězil), ale tím projevil jen právní názor, a nedošlo tím dle §u 214 druhý odstavec ex. ř. k dohodě, která podle §u 863 a 869 obč. zák. předpokládá souhlasnou vůli účastníků směřující k závaznému založení určitého právního poměru. Proto nemohlo býti vymáhající věřitelce bráněno, by rekusem do usnesení soudu prvě stolice, který si osvojil onen mylný právní názor, neuplatňovala, že přikázání oněch poplatků neodpovídá zákonu.

Čís. 6752.

Domáhá-li se jeden z bývalých spoluvlastníků na zmocněnci náhrady škody, ježto prý vydal neprávem část kupní ceny za společnou nemovitost druhému bývalému spoluvlastníku, jest o žalobním nároku rozhodnouti bez ohledu na to, že spoluvlastník dosud bezvýsledně neuplatnil proti druhému spoluvlastníku nárok na vrácení přeplatku.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1927, Rv I 844/26.)

Žalobkyně dala žalovanému advokátu příkaz, by ji právně zastupoval při prodeji domu, náležejícího spoluvlastnický žalobkyni a jejímu manželu Rudolfu L-ovi. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném náhrady škody mimo jiné též proto, že vyplatil Rudolfu L-ovi